

Zoetermeer

NEDERLANDS
**THRILLER
FESTIVAL**

*Winnaars
schrijfwedstrijd*

2021

Inhoud

Voorwoord	5
De brief	7
De schoolfotograaf	14
Het griezelige huis	20
Luna en het mysterieuze gegrom	26
Niet al te beste stroom	32
Thrillerschrijvers top vijf	38
Longlist	39
Colofon	40
Mede mogelijk gemaakt door	41

Voorwoord

Alweer de 13e editie van het Nederlands Thrillerfestival én dus ook van de schrijfwedstrijd voor scholieren! En nu, gelukkig, kunnen we voor de prijsuitreiking de Grote Zaal weer gebruiken én publiek toelaten. En dat is een stuk leuker dan vorig jaar. Toen waren de genomineerden wel in de Grote Zaal en werden ze geïnterviewd door De Man met Koffer. De burgemeester van Zoetermeer reikte de prijzen uit, maar deed dat digitaal. Fijn voor veel familie en vrienden dat ze er nu, onder voorwaarden, bij kunnen zijn als jullie in het zonnetje worden gezet. Want beseffen jullie dat er heel veel inzendingen waren, veel meer dan voorgaande jaren? En weten jullie dat er dit jaar voor het eerst ook basisscholen van buiten Zoetermeer hebben meegedaan? Het evenement waaraan jullie zo goed hebben meegedaan, groeit en groeit....

Nieuw is dit jaar ook dat de in Zoetermeer gevestigde organisatie NBD Biblion het boekje met al die spannende verhalen maakt en sponsort. Én, interessant voor degenen die jullie willen zien, maar die zondag niet kunnen kijken: er is een livestream die later op onze website www.nederlandsthillerfestival.nl wordt geplaatst. Het boekje met de allerbeste verhalen wordt breed verspreid, ook de sponsors van het Nederlands Thrillerfestival krijgen het. Er komt ook een e-book uitgave van. Wel heel bijzonder

dat jullie verhalen op die manier door veel mensen worden gelezen. Wie weet gaan ze jullie namen onthouden en worden jullie over een paar jaar beroemde thrillerschrijvers!

In het Stadstheater staan op zondagmiddag 24 oktober nog meer prijsuitreikingen gepland. Van de Max Bronzen Vleermuis voor de beste debuutthriller, en natuurlijk ook de Max Gouden Vleermuis voor een auteur die al heel veel thrillers heeft geschreven. Nieuw dit jaar is de Max Zilveren Vleermuis bestemd voor de schrijver van het beste boek van het jaar. Die prijzen worden uitgereikt door de directeur van Omroep Max, Jan Slagter. Leuk om daar ook bij te zijn om kennis te maken met beroemde en (nog) minder beroemde thrillerschrijvers. Een aantal van hen zal ook op de Boekenmarkt die middag staan.

De zondagmiddag is de aftrap van het festival, maar in de week die daarop volgt zijn er allerlei activiteiten in Zoetermeer. Kijk maar even op de website, dan kunnen jullie zien welke spannende dingen worden georganiseerd.

Ik hoop dat jullie een spannende, mooie middag hebben. Wees trots op jezelf, het is echt knap wat jullie hebben geschreven. Veel succes met jullie (schrijvers)toekomst!

Ria Oosterop

Voorzitter Stichting Nederlands Thrillerfestival

De brief

Caitlin Miller
De Klimophoeve

Thriller

“Hallo, ik ben Marie en ik ben 11 jaar. Wat je in deze brief gaat lezen is een groot geheim. Voordat je verder leest: doe alle deuren dicht en zorg ervoor dat niemand meeleeft..... Zijn alle deuren dicht en leest niemand mee? Mooi zo, dan ga ik nu beginnen.

Het was kerstavond in de Oranjetuin 3 in Bleiswijk. Ik mocht voor het eerst in mijn kamer een eigen kerstboom met echte kaarsjes. Deze stond in de hoek van mijn kamer. Ik had lekker gegeten en nog een film gekeken. Toen zei mijn moeder, dat ik moest slapen. Ik ging naar mijn kast om mijn pyjama te pakken en ik zag een briefje met daarop: NIET LEZEN. Toch maakte ik het briefje open en er stond: “Hallo, ik ben Louise en ik ben 13 jaar. Wat je in deze brief gaat lezen is een groot geheim. Voordat je verder leest: doe alle deuren dicht en zorg ervoor dat niemand meeleeft.....Zijn alle deuren dicht en leest niemand mee? Mooi zo!”

En ik las door. Ik hoorde, toen ik halverwege het verhaal was, mijn moeder de trap opkomen. Ik legde de brief snel

weg en ging nep slapen. Mijn moeder zei: "Ik weet wel dat je wakker bent. Wanneer je gaat slapen, doe je wel de kaarsjes uit?"

Ik zei: "Ja, natuurlijk!" Mijn moeder gaf me een kus en ging weg. Toen pakte ik de brief weer en las verder. Na een tijdje was ik heel erg moe en ging ik slapen.

Ik werd om 02:43 uur wakker, want ik had het super heet. Ik keek om me heen en er was overal BRAND! Ik kon er niet uit. Bij mijn deur en raam was brand! Ik riep: "MAMA, MAMA, ik kan er niet uit. HELP!" Mijn moeder was het huis al uit en had de brandweer gebeld. Toen de brandweer er was, hebben ze het vuur beneden en op de tweede verdieping uitgeblust. Ze gingen zo snel mogelijk naar mijn kamer op de derde verdieping. Ze kwamen binnen en gingen alles uitblussen maar toen..... zagen ze mij op de grond liggen. Ze schrokken heel erg en brachten mij met mijn vader en moeder naar het ziekenhuis.

Er was niemand in het ziekenhuis toen wij aankwamen en de brandweer was ook opeens weg. Mijn ouders riepen allebei: "HALLO, HALLO."

Niemand kwam. Ze probeerden naar binnen te komen. Opeens ging de deur open en we gingen naar binnen. Mijn vader riep: "HALLO, HALLO". Mijn moeder zei: "Laten we maar gaan." Opeens ging de deur dicht. Zij

probeerden de deur te openen, maar dat lukte niet. Ze zagen opeens een teddybeer liggen met een briefje waarop stond: "Hallo, ik ben Lisa en ik ben 12 jaar. Wat je hier gaat lezen, is een groot geheim." Mijn vader en mijn moeder stopten zo snel mogelijk met lezen.

Ik kwam weer bij. Mijn moeder zei: "Gaaf het? Je zat in het vuur! Is alles oké?" Ik zei: "Ja mama, maar waar zijn we?" Mijn moeder zei: "In een ziekenhuis, maar we zitten opgesloten." Mijn vader probeerde de politie te bellen, maar er was geen bereik. Opeens ging de deur weer open en we gingen zo snel mogelijk naar huis. We gingen direct naar opa en oma en die hadden ook een brief gevonden. Ik zei: "Ik heb er ook één in mijn kast gevonden." We gingen op het internet zoeken wat dit allemaal betekende. Gevonden! De brieven zijn een vloek en je mocht NOOIT de brieven lezen, want anders..... Mijn moeder zei: "Stop maar met verder lezen! We gaan naar bed." Die nacht logeerden wij met zijn allen bij opa en oma. Ik deed geen oog dicht.

De volgende dag ging ik weer naar school en iedereen vroeg: "Gaaf het? Gaaf het?" Ik zei: "Het gaaf wel, maar....laaf maar! Alles gaaf goed." We hadden een leuke schooldag gehad en ik ging weer naar het huis van opa en oma. Die avond kon ik niet slapen. Ik hoorde allemaal stemmen en gekraak. Ik was heel erg bang. Ik riep: "MAMA, MAMA." Mijn moeder kwam naar boven en vroeg wat er aan de hand was. Ik zei: "Ik hoor allemaal stemmen en gekraak." Ik mocht die avond bij mijn ouders slapen.

Ik werd de volgende ochtend wakker en mijn vader was al naar zijn werk. Ik ging naar mijn kamer en bleef steeds naar die brief, die in mijn tas zat, kijken. Ik dacht steeds aan wat opa op het internet had gevonden over de brieven. Ik ging naar school en we kregen een spooky les. Er kwam een man naar de school en hij vertelde een spooky verhaal over brieven. Dat vond ik vreemd. Hij zei: "In een huis in Bleiswijk heerst een vloek met brieven. Het huis bestaat meer dan 200 jaar." Die middag ging ik met een vriendin bij opa en oma spelen. Ik had haar verteld over mijn brieven, maar ze geloofde mij niet. Toen was het tijd dat mijn vriendin naar huis ging.

Ik dacht bij mezelf: "Wat nou als ik ook een brief schrijf?" Ik begon met: "Hallo, ik ben Marie....." Ik schreef de hele dag door. En toen ik naar bed moest, was ik nog niet klaar. Ik nam de brief mee naar boven en legde deze onder mijn kussen. Mijn moeder kwam om 20:30 uur kijken of ik sliep. Toen ze weg was, schreef ik door en door. Na een tijdje viel ik in slaap. Toen ik wakker schoot van een geluid, wilde ik mijn brief pakken. Ik zag dat er met bloed was bijgeschreven: "Ik heb voor de brand gezorgd." Mijn raam stond ook open. Ik wist niet wie dat had gedaan.

De volgende ochtend vertelde ik het aan mijn moeder. Ze keek even rond in mijn kamer en ze zag eerst geen gekke dingen. "Wacht even", zei ze, "wat is dat? Dat lijkt wel

bloed?" En er liep een bloedspoor uit mijn raam. Ik vroeg: "Mag ik het volgen?" Mijn moeder zei geschrokken "NEE".

Ik wilde het spoor volgen. Toen het avond was, heb ik een zaklamp gepakt en ben ik langs het bloedspoor gaan lopen.

Ik ging langs de speeleilanden naar het bos. Ik liep door en opeens stopte het spoor voor een raar en vreemd huisje. Ik probeerde binnen te komen, maar dat lukte niet. Ik trapte tegen de deur, maar hij ging niet open.

Opeens hoorde ik een auto aan komen. Ik verstopte me in de bosjes. Ik zag iemand uit de auto komen en hij leek op de man van de spooky les op school. Ik zag dat zijn vinger bloedde. Opeens zag ik hem mijn kant op kijken. Hij liep mijn kant op en keek tussen de bosjes. Hij had mij nog niet gezien en ik wilde snel wegrennen. Maar toen pakte hij mij aan mijn arm en sleurde mij mee het huis in. Hij zei: "Jij hebt het verhaal van Louise gelezen en daarmee de vloek over genomen, Marie".

Sindsdien heeft mijn familie mij nooit meer gezien. Had ik die brief maar nooit gelezen in 1840. Was ik maar niet zo nieuwsgierig geweest. Maar wacht..... jij hebt nu mijn brief gelezen waar dé vloek op zit!

Juryrapport

De brief.

Marie vindt een brief, waarin staat dat ze deze beter niet kan lezen. Maar ze is nieuwsgierig en daardoor komt ze in dit zeer goed geschreven, griezelig avontuur terecht. Maar wacht even, wat doet de lezer van dit verhaal?

De schoolfotograaf

Esmée Geenen
Prinses Margrietschool

Thriller

“Elise! Wakker worden, je komt te laat!” Elise wordt wakker gemaakt door haar moeder, omdat ze zich alweer verslapen heeft. Het alarm van haar stomme oude telefoon doet het weer eens niet. Die telefoon heeft ze gekregen bij haar geboorte van een verre oom. De telefoon heeft altijd storingen en ze kan nooit eens een spelletje spelen, want niks doet het. Op het telefoonhoesje zit een belachelijke bliksemschicht. Haastig staat ze op, ze pakt wat kleren bij elkaar en trekt die snel aan. Ze rent naar beneden en propt een boterham in haar mond. Vlug naar buiten en op de fiets naar school.

Terwijl ze zo snel als ze kan naar school fietst, ziet ze dat ze twee verschillende sokken aan heeft! En op het truitje wat ze aan heeft, zit een enorme grote vlek.

Shit! En vandaag komt de schoolfotograaf! Dit is echt een pechdag! Als ze bij de Prinses Margrietschool aankomt, staan haar vriendinnen haar al op te wachten.

“Kom snel naar binnen, de deur is allang open!” Haar fiets zet ze in het fietsenhok en net als ze naar

binnen wil rennen, ziet ze de bus van de schoolfotograaf staan. "Hee, op die bus staat net zo'n bliksemschicht als op mijn oude telefoon!" roept Elise. Hmmm, vreemd. Ze rent achter haar vriendinnen aan naar binnen.

In de klas gaan ze eerst rekenen. "He bah, ook dat nog!" Dan zegt de juffrouw: "O ja, Alexander, jij mag naar de schoolfotograaf. We gaan allemaal om de beurt." Alexander doet zijn haar nog even goed in een scheiding en loopt de klas uit richting de schoolfotograaf. Daarna de volgende. "Benjamin, jij bent aan de beurt." Zo verdwijnen langzaam alle kinderen richting de schoolfotograaf. Na een tijdje is alleen Elise nog over. Ze vraagt aan de juf of ze nog even naar de wc mag om haar haar te doen. Gelukkig, dat mag.

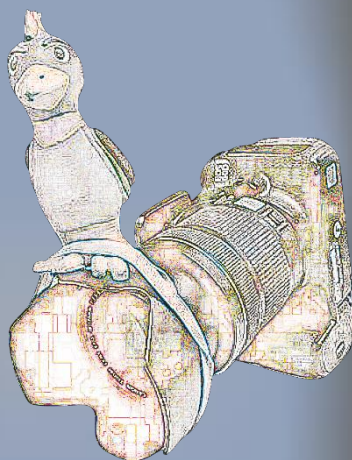

"Waar blijft iedereen toch?" vraagt Elise zich af terwijl ze richting de wc loopt. En waar zijn haar vriendinnen gebleven? Elise loopt door de gang en ziet opeens haar vriendinnen Melanie en Sophie stokstijf stilstaan met een lach op hun gezicht.

"Aaaaah, ik schrik me rot!" roept Elise. Maar haar vriendinnen reageren niet en blijven als een standbeeld stil staan. Wat is hier aan de hand? Haar vriendinnen kunnen niet meer bewegen en staan doodstil. Met een lach op hun gezicht, dat is bizar! Nu ze goed om

zich heen kijkt, ziet ze op de gang en in de aula van de school allemaal kinderen doodstil staan. Iedereen lijkt wel een standbeeld! “Ik moet hier weg”, denkt Elise. “Dit is echt eng!”

“Ik moet naar de politie toe”, denkt ze. “Er is hier op school iets goed mis! Maar de politie zal mij vast niet geloven. Ik moet bewijs hebben.” Ze pakt haar oude telefoon uit haar zak. “Kom op! Doe het deze ene keer!” roept ze tegen haar oude telefoon. Ze maakt een foto van de jongen, die dicht bij haar in de buurt staat. Opeens begint de jongen langzaam te bewegen! En hij gedraagt zich weer normaal! Ze maakt snel nog een foto van haar vriendin Sophie, en ook die begint weer te bewegen! “Wat is er aan de hand?” zegt haar vriendin. “Ik weet nog dat ik bij de schoolfotograaf zat en dat de fotograaf zei; ‘Lach maar naar het vogeltje!’ En daarna kan ik me niks meer herinneren.” “Je was een standbeeld!” zegt Elise tegen haar vriendin. Elise voelt een rilling over haar rug glijden, want de juffrouw roept vanuit de klas: “Elise, jij bent aan de beurt!”

“Oh, nee!” roept Elise nog. Maar het was al te laat. De schoolfotograaf staat ineens achter haar. “Kom jij maar eens mee!” zegt hij tegen Elise. Elise moet op een krukje gaan zitten en kijkt eens goed naar de fotograaf. Het is een lange dunne man, die helemaal in het zwart gekleed is. Hij heeft

vieze zwarte haren en hele borstelige wenkbrauwen. En hij ruikt naar zwavel. En zijn ogen! Een huivering gaat door Elise haar gedachten. Die ogen zijn rood!

De enge fotograaf zegt tegen Elise: “Lach eens naar het vogeltje!” En wil op de cameraknop drukken. Maar Elise bedenkt zich ineens dat dit wel eens mis kan gaan. Zo zal ze ook in een standbeeld veranderen! Ze pakt haar oude telefoon uit haar zak en zo snel als ze maar kan probeert ze een foto van de fotograaf te maken. “Heeeee, wat probeer jij, meisje!” roept de fotograaf. En met een enorme sprong staat hij naast haar en pakt haar telefoon af. Als hij de bliksemschicht op de telefoon ziet, schrikt hij. “Wat is dit? Hoe kom jij hieraan?” vraagt hij aan Elise. “Dit is mijn telefoon, die heb ik van mijn oom gekregen, lang geleden”. De fotograaf lacht en krijgt: “Deze telefoon heeft dezelfde krachten als mijn oude camera!”.

Snel springt de fotograaf op en pakt zijn camera, zodat hij Elise in een standbeeld kan veranderen. Maar hierdoor laat hij de telefoon van Elise vallen. Die klapt hard op de grond. En dan gebeurt er iets vreemds. De telefoon valt precies op de cameraknop en maakt een foto van de fotograaf.

“Aaaaargh!” De fotograaf begint heel hard te gillen en krijsen! Haar oude telefoon keert de betovering om! De fotograaf begint langzaam in steen te veranderen. Met een enge gil probeert hij Elise nog te pakken, maar ze springt net

op tijd aan de kant. Uit de rode ogen van de fotograaf begint rook te komen. En steeds verder verandert hij in steen. Eerst alleen zijn benen en armen, maar al snel is hij helemaal veranderd in een stenen standbeeld! De oude telefoon heeft haar leven gered! Dit was voor het eerst dat ze blij was met haar telefoon.

Elise ziet een boek op de grond liggen naast het standbeeld van de fotograaf. Ze pakt het boek op en kijkt erin. Het is het dagboek van de fotograaf. Hij was een duistere tovenaarskinder en zijn doel was om alle kinderen ter wereld in standbeelden te veranderen, omdat hij een hekel had gekregen aan drukke kinderen. Hij wilde rust op de scholen waar hij kwam, en dat lukte prima met standbeeldkinderen!

Elise rent alle gangen door, terwijl ze de kinderen allemaal fotografeert met haar telefoon. Zo wordt iedereen weer normaal. De directeur van de school besluit dat het standbeeld van de fotograaf maar op het schoolplein moest blijven staan. En als dat gebeurd is, gaat iedereen weer naar zijn klas. De juffrouw gaat door met lesgeven en Elise kijkt uit het raam naar het standbeeld op het schoolplein. En ziet twee rode ogen oplichten...

Juryrapport

De schoolfotograaf.

Een mobieltje met een vreemd
teken. Kinderen, die verstenen.

Wat is dit voor een
schoolfotograaf? Gelukkig houdt
Elise het hoofd koel in dit
spannende avontuur!

Esmée Geenen

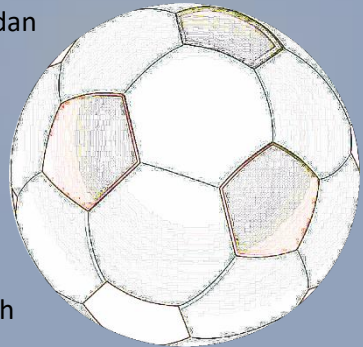

Het griezelige huis

Reinier van Dam
De Baanbreker

Thriller

‘Hoi Tim, zullen we voetballen?’ vraagt Randy. Randy en Tim zijn twee broertjes en ze houden van voetbal. Tim zegt: “Ja hoor”. Ze gaan voetballen. Ze hebben een klein grasveldje en daar voetballen ze altijd. Randy schiet van ver maar de bal zwaait af en knalt tegen een boom. De bal kaatst via de boom door het open raam van nummer 85. “Dat is gek, dat raam is altijd dicht”: zegt Tim. “Het lijkt wel of er iemand woont”. Dan barsten ze in lachen uit. Randy zegt: “Dat kan niet, dat huis is al jaren leeg. Het zou raar zijn als er opeens iemand woont”. “Ja, dat zouden we dan gemerkt hebben, want hier in de Rijswijkschans gebeurt nooit wat”, zegt Tim. “Maar hoe krijgen we die bal dan terug?” zegt Randy. Tim heeft een idee. “Wat als we daar door het open raam naar binnen gaan en de bal pakken? Er woont toch niemand”.

Randy vindt dat een goed idee. Ze spreken af om dat te doen op zaterdag.

Op school denkt Randy alleen maar aan zijn bal, dus hij is echt opgelucht als het zaterdag is. Om tien uur 's ochtends vraagt Tim aan Randy of hij komt, maar Randy voelt zich niet zo lekker. Tim gaat dan alleen. Een uurtje later komt Tim weer terug met de bal. Randy is super blij en zegt: "Zullen we weer gaan voetballen?" Maar dan ziet Randy dat Tim bleekjes is. Hij vraagt hem of het wel gaat.

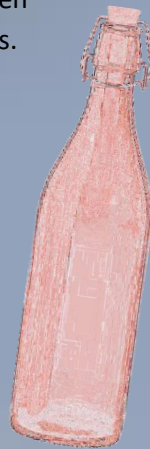
De volgende dag is Randy weer helemaal beter, maar Tim niet dus blijft hij in bed. Randy denkt dat het een allergische reactie is, want Tim is allergisch voor stof. Randy gaat dan een boek lezen over weerwolven, vampiers en nog meer van die fantasiemonsters. Wat later leest Randy het stuk over vampiers. Hij leest dat vampiers bleekjes zijn en dat ze lange hoektanden hebben. Dan stopt Randy ermee want hij vindt het saai worden. Hij zit een beetje

na te denken. Vampiers zijn bleekjes en Tim is dat ook. Vampiers hebben lange hoektanden! Randy rent zo snel mogelijk naar boven en als hij bij de slaapkamerdeur is, dan klopt hij op de deur. 'Hallo, mag ik binnenkomen?' vraagt Randy. Er komt geen geluid, dus gaat hij naar binnen. Het licht is niet aan en de gordijnen zijn dicht. Randy doet de gordijnen open, maar dan schreeuwt Tim: 'Doe dicht, doe dicht, snel!' Randy doet de gordijnen weer dicht en zegt: 'Zo,

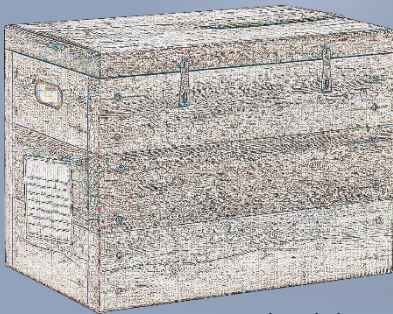

jij bent echt ziek.' Tim zegt: 'Ga weg!' Dan gaat Randy weg. Terwijl hij wegloopt, is hij vergeten wat hij ging doen.

De volgende dag weet Randy weer wat hij gisteren ging doen. Hij weet dat het niet lukt om de tanden van Tim te checken. Hij gaat zelf naar het huis toe. Hij stopt allemaal dingen in zijn rugzak: zaklamp, eten en extra batterijen voor de zaklamp. Als hij klaar is, gaat hij naar het huis. Wanneer hij bij het huis is, gaat hij zoeken naar een ingang, maar die ziet hij niet. Dan ziet hij de kruipruimte, hij gaat er meteen naar toe en kruipt erin. Hij kruipt verder en komt tegen iets aan. Hij schrikt, maar dan beseft hij dat het spinnenwebben zijn. Dan ziet hij flessen met rood spul staan. Hij denkt dat het flessen met wijn zijn van de vorige bewoner. Hij hoort een stem: "Haal bloed voor mij". Randy ziet iemand naar beneden lopen. Hij schrikt, want hij ziet dat het zijn broertje is. Hij wil er op af lopen, maar dan bedenkt hij zich. Hij moet eerst weten van wie die stem is, dus wacht hij tot zijn broertje weg is en gaat er dan achter aan. Randy stapt de trap op en hoopt dat de trap niet kraakt. Dan kijkt Randy door het luikje en hij ziet alleen donker. Hij doet zijn zaklamp aan en ziet allemaal stoffige dingen. Logisch, denkt Randy en hij gaat verder. Dan struikelt hij over iets en schijnt er naar toe. Hij ziet de hand van een vampier. Hij wil wegrekken maar dat lukt niet. De vampier trekt hem naar zich toe en doet zijn bek open...

Dan schrikt hij wakker en hij ziet dat hij op de vloer van het huis ligt. Hij schijnt naar een ding en ziet dat het een doodshoofd is. Hij loopt de trap op en doet het zo stil mogelijk. Als hij boven is, gaat hij door een deur en komt in een kamer. Hij gaat naar de volgende deur totdat hij nog

door één deur moet. Randy kijkt daarachter en ziet een rechthoekige kist. Hij ziet de kist bewegen. Hij gaat er naar toe en ziet dan dat om de kist allemaal touwen zitten. Dan hoort hij iemand "Help" roepen, dus hij probeert de touwen los te maken.

Maar het lukt niet. Opeens hoort hij een lage stem: "Ik zou maar weggaan". Hij ziet een bleke man met een mantel om. Randy denkt: het is een vampier! De vampier springt op hem af. Randy duikt op tijd weg, maar komt wel hard op de grond. De vampier zit met zijn tanden vast in de touwen, maar hij komt los en staat op. Randy komt niet vooruit, want hij heeft echt pijn aan zijn been. De vampier houdt hem vast en doet zijn bek wagenwijd open... Als Randy denkt dat hij er geweest is, hoort hij een luid gebrul. Er springt wat op de vampier en de vampier laat Randy los. Dan komt er een groot gevecht tussen de vampier en degene die op de vampier sprong. Dan ziet Randy het: het is een weerwolf!

De weerwolf wint en komt naar Randy toe. Randy wil weggaan, maar dat lukt niet. Dan zegt de weerwolf 'Hé broertje, hoe gaat het?' Randy zegt: "Ben jij het, Tim?" Terwijl hij de vraag stelt, verandert de weerwolf terug in Tim. Tim zegt: "We moeten snel naar huis, voordat de vampier wakker wordt". Als ze thuis zijn zegt Tim: "Hij had mij gevangen en had een andere vampier naar ons huis gestuurd. Hij wist niet dat ik een weerwolf was en als jij me niet had bevrijd dan was ik er geweest." Randy zegt dan: "Oké, duidelijk." Terwijl Tim zegt: "Gelukkig is alles opgelost", ziet hij een rode gloed in de ogen van Randy, maar het volgende moment is het weer verdwenen...

Juryrapport

Het griezelige huis.

Twee broers en een verlaten huis.
Maar wat gebeurt er met de
broers en waarom kan één van
hen het daglicht niet meer
verdragen?

Luna en het mysterieuze gegrom

Sophie Mulder
Klimophoeve

Thriller

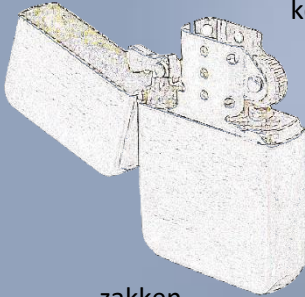
Luna is een meisje van 12 jaar. Zij wil later detective worden net als haar ouders. Die zijn helaas al een paar jaar zoek. Ze gingen op onderzoek uit en kwamen nooit meer terug. Sinds die tijd zorgt Luna voor zichzelf. Dat kan ze best, ook al is het niet leuk voor haar. Luna woont in een moeras in een klein huisje. Op een dag zat ze in haar huisje in het moeras en ze hoorde iets buiten. Ze deed de deur open, keek om zich heen, maar zag niets. Daarom ging ze weer naar binnen.

Opnieuw hoorde ze een geluid. Het leek wel een soort gegrom. Ze ging weer naar buiten en ze keek goed in het rond. Ze zag weer niks, dus liep ze een eindje het moeras in. Het geluid hield aan, maar nog steeds was er niets te zien. Opeens voelde ze dat er iets in de buurt was. De vogels hielden zich stil. Er kwaakten geen kikkers. Het leek of alles zijn adem inhield. Voordat ze het wist, werd ze in de modder getrokken. Ze probeerde zich te verzetten. Luna vocht om boven de modder te blijven. Ze zat bijna met haar hoofd

onder de modder. Luna raakte in paniek, ze was bang dat ze in de modder zou stikken. Ze keek om zich heen of ze iets

kon vinden om vast te pakken. Toen voelde ze plots dat de modder bij haar voeten weg was. Ze voelde dat ze viel..... en viel..... en viel. Net toen ze dacht dat dit niet goed zou aflopen, belandde ze op een enorme berg chips verpakkingen. Ze keek rond. Het waren niet alleen chips

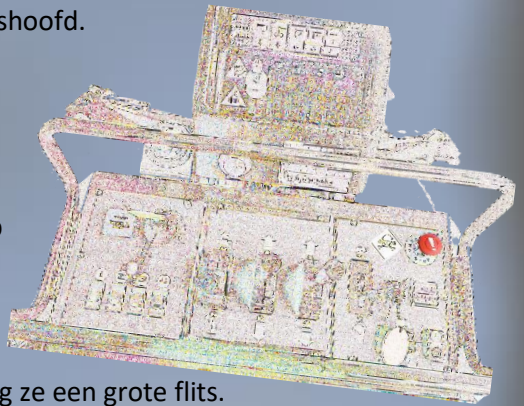
zakken maar ook verpakkingen van koekjes en pakjes limonade. 'Wat is dit voor een plek en hoe kom ik hier?', zei ze. 'Het lijkt wel een ondergronds dorp!' Toen hoorde ze weer datzelfde gegrom als in het moeras. Het stopte weer voor ze kon zien waar het vandaan kwam. Ze was nieuwsgierig geworden en ging het dorp in. In het eerste huisje zag ze nog meer verpakkingen en zelfs een oude aansteker. 'Wat doen die spullen in een oud ondergronds dorp?' vroeg ze zich af. En toen ze beter keek, kwam de aansteker haar bekend voor. Het leek wel op de aansteker van haar vader! Die stak ze in haar zak.

Ze ging alle huisjes langs tot ze stilstond bij een grote grot. Wat zou daarin te vinden zijn? In de verte hoorde ze een nieuw geluid. Het leek op gezoem en iets dat open en dicht ging. Ze zag een stuk verderop ook een lichtschijnsel. Luna liep er voorzichtig sluipend naar toe. Om de hoek van een gang in de grot zag ze een soort cabine staan. Het ding had allemaal lampjes, rood, wit en blauw, en maakte het zoemende geluid. Toen ze beter keek, zag ze een deur in de

cabine zitten. Ze was bang maar ook nieuwsgierig. Ze pakte de hendel van de deur en stapte naar binnen. Meteen ging de deur dicht en kon ze er niet meer uit. Binnenin zaten allemaal knoppen en hendels. Ze had geen idee welke knop ervoor zou zorgen dat de deur weer openging, dus ging ze de knoppen allemaal proberen. Tot ze bij een grote rode knop kwam. Hier stond een groot uitroepteken bij naast een doodshoofd.

Luna dacht: 'Dat betekent vast dat ik hier erg voorzichtig mee moet zijn, maar het is nog de enige mogelijkheid om hier weg te komen.' Ze drukte op de knop en de cabine begon te schudden en trillen. Rook vulde de machine en de lampjes begonnen te knipperen. Toen zag ze een grote flits.

Toen de rook was opgetrokken, zwaaide de cabinedeur weer open. 'Waar ben ik nu beland?' vroeg Luna zich af. Ze stond op een plein met allemaal kinderen, die aan het spelen waren. Ze vroeg aan de kinderen waar ze was. 'Je bent op de Klimophoeve, in Bleiswijk', zeiden de kinderen. Luna vroeg of de kinderen van de Klimophoeve ook een raar gegrom hadden gehoord. De kinderen vertelden dat zij het opvallende gegrom hadden gehoord in het bos bij de Rotterdam.

Luna was nieuwsgierig geworden. Ze was erg benieuwd of het gegrom en de spullen, die ze gevonden had met elkaar te maken hadden. Ze ging naar het bos toe. Dat zag er heel vriendelijk uit; een strandje, paden om over te wandelen, een riviertje. Niet echt een plek waar je iets engs verwacht. Maar opnieuw hoorde ze het gegrom, nu dichtbij! Ze begon te bibberen, nu werd het toch wel heel spannend. Plotseling voelde ze warme adem in haar nek. Ze sprong in de lucht van schrik en begon hard te gillen. Ze draaide zich om en zag daar een monsterachtig wezen. Maar hij zag er helemaal niet zo eng uit! Het monster liep van haar weg en keek steeds om, alsof hij haar vroeg om met hem mee te lopen. Luna raapte al haar moed bij elkaar en volgde het monster.

Verderop rook ze ineens een vreemde geur. Wat was dat? Het leek wel verbrand plastic. Waar kwam dat vandaan? Een stuk verderop begon ze ook vreemde geluiden te horen. Gekraak, geritsel. Ze aarzelde om door te lopen. Maar opnieuw won de nieuwsgierigheid het. Ze kwam bij water met in het midden een eilandje. Toen ze nog eens goed keek, zag ze daar iets heel angstaanjagends. Het was groot, boos en helemaal van plastic en blikjes. En het leefde! Snel draaide ze zich om en rende weg. Net op dat moment voelde ze iets om haar middel. Het plasticmonster had haar met zijn staart te pakken! Hij tilde haar hoog in de lucht, over het water heen. Haar hart klopte in haar keel, ze gilte het uit. Toen dacht ze

bij zichzelf: 'Ik moet iets doen! Hoe kan ik dit monster klein krijgen?' Ineens voelde ze de aansteker van haar vader in haar zak. Haar armen zaten klem in de staart van het monster, maar met een beetje wurmen kon ze net bij de aansteker. Ze stak hem aan en de staart begon te smelten. Het plastic monster liet haar los en zakte langzaam in elkaar.

Luna keek om zich heen en zag verderop een grot van plastic. 'Het lijkt wel alsof alles hier van plastic en afval is,' dacht ze bij zichzelf. Ze ging de grot in en zag in een hoek iets bewegen.

Toen ze beter keek, herkende ze haar vader en moeder, die daar opgesloten zaten! Luna was door het dolle heen. Ze deed het hek open en ze omhelsden elkaar lang en stevig. Haar vader en moeder vertelden wat er was gebeurd.

'We gingen op onderzoek uit, omdat we een vreemd geluid hoorden. Net als jij vielen we door de modder en kwamen we via een ondergronds dorp hier terecht. Het plasticmonster is geboren uit al het plastic en afval dat hier in het bos achtergelaten wordt. Hij at alle planten op en veranderde dat in plastic.'

Samen met haar ouders bedacht Luna een plan. Ze verzamelden al het plastic in het bos en maakten daar afvalbakken van. Zo konden mensen voortaan al hun afval netjes opruimen.

Juryrapport

Luna en het mysterieuze gegrom.

Luna hoort gegrom en gaat op het geluid af. Maar wat is dat voor een monster? In dit spannende verhaal wordt ook nog eens een oplossing voor een milieuprobleem gegeven!

Sophie Mulder

**EERVOLLE
VERMELDING**

Niet al te beste stroom

Kai van Beusekom
Oostwijzer Orion

Thriller

‘Gebeurt het weer, dit is al de zoveelste keer deze week!’ Het is 23:58, Jack ligt in bed en de stroom is alweer uitgevallen. In ieder geval zover hij kan horen van zijn vader. Zelf merkt hij er niet zoveel van. Zijn kamer is sowieso erg donker. Je ziet normaal alleen de zitzak en een beetje van het bureau, dat ernaast staat. Jack heeft een best grote kamer met een boekenkast in het midden, die het slaapgedeelte van het werk- en speelgedeelte scheidt. Er hangt een redelijk muffe geur. Jack persoonlijk denkt dat dat komt door de grootte van zijn kamer. Maar nu zie je zelfs de zitzak niet en de wekker is uit. ‘Toch de stroom uit,’ zegt Jack tegen zichzelf, ‘wel raar.’

Dan wordt Jack gebeld door zijn vriend en buurjongen Sem. ‘Bij jullie ook hè’, vraagt hij meteen. ‘Hoe raad je het’, antwoordt Jack lachend. ‘Eigenlijk zouden wij samen op onderzoek uit moeten’, zegt Sem. ‘Goed idee, wanneer?’ vraagt Jack. Sem zegt: ‘Ik zat te denken aan vanavond 00:10u.’

‘Dan al, dat is over negen minuten!’ ‘Beter toch, des te sneller zijn we er achter. Zie ik je zo?’, vraagt Sem. ‘Oke,’ antwoordt Jack, ‘als jij denkt dat het slim is, zal het wel kloppen.’ Sem was namelijk de slimme van de twee, maar Jack was dan weer snel, sterk en dapper.

Even later, om 00:10, staan Jack en Sem buiten op het veldje voor hun huizen. Jack was via zijn raam en de regenpijp geklommen en Sem gewoon naar buiten geslopen. Zijn ouders sliepen namelijk al. ‘Oké, wat gaan we doen’, vraagt Jack meteen, waarop Sem antwoordt: ‘Ik heb al even uit mijn raam gekeken naar verdachte activiteiten. Ik zag in een huis aan de andere kant van het veldje licht knipperen. Misschien moeten we daar even kijken.’ ‘Oké, goed idee,’ antwoordt Jack, ‘ik vind het alleen wel een beetje spannend, jij ook?’ ‘Natuurlijk, ik ook. Maar we moeten wel, denk ik’ antwoordt Sem.

‘Oké, nu zachtjes doen,’ fluistert Sem. ‘We zijn nu binnen gehooraafstand van de bewoners van het huis.’

‘leuw!’ schreeuwt Jack, ‘wat een gore geur! Het ruikt naar dode beesten hier!’ ‘SSST, wat zei ik nou!’ bijt Sem Jack toe. ‘Maar je hebt gelijk, het ruikt wel naar.....dddode bbbeesten.’

Beide jongens houden hun adem in. Wat ze hier zien is ongelofelijk: overal dode honden, katten en andere beesten. In totaal een stuk of twintig. 'Nu weten we ook waar de vermiste huisdieren van de burens heen zijn', zegt Jack aarzelend tegen Sem. 'Weet je nog steeds zeker dat we verder moeten gaan?'

'Ja, misschien zelfs wel meer,' antwoordt Sem. 'We moeten weten wat er aan de hand is hier!'

'Oké dan, laten we kijken of we ergens naar

binnen kunnen,' zegt Jack.

Even later staan de jongens in het huis. Ze zijn door een raam dat op een kiertje stond naar binnen geglipt. 'Laten we maar bij elkaar blijven', stelt Sem voor. 'Oké, let's go', antwoordt Jack net iets te enthousiast. Dan stopt het licht met flikkeren en is het opeens pikkedonker.

'Hé,' zegt Sem 'daar brandt nog een soort van blauw licht.' De jongens gaan naar binnen en wat ze daar zien is ongelofelijk: allemaal prikborden, stuk voor stuk verlicht met een blauw lampje. En niet te vergeten met allemaal blaadjes, waar namen en dingen op staan. Sommige zijn met strepen er doorheen: 'overval Jumbo en Hoogvliet Oosterheem, schakel stroom uit in de straat Seinestroom,

ontvoer de huisdieren uit deze buurt en dood ze.' En misschien wel de meest schokkende: 'ontvoer/ vermoord die nieuwsgierige jochies van de huizen 21 en 14.' Dat zijn de nummers waar Jack en Sem wonen.

'Ooooh
**** dit

is niet goed',
zegt Sem. Dan
vallen de lichten uit.

Na vijf seconden gaan ze alweer aan.

'Sem, weet jij of hier net al een briefje lag?' vraagt Jack,
'Sem, Sehhehm, Sem!' Geen antwoord en Sem is nergens te
bekennen. Tenminste, daar ligt Sem bewusteloos op de
grond. 'Dit is niet goed....' Snel pakt Jack het briefje op.
Misschien staat er wel iets belangrijks in.

De tekst luidt: 'ga snel weg, en neem je vriend mee. Als jullie
over vijf minuten niet weg zijn, dan loopt het niet goed af
voor jullie beiden.'

Jack weet maar al te goed wat dat betekent: een plekje bij de dieren. Hij weet dat ie snel moet zijn, er is al een minuut voorbij. Het zal zeker niet snel gaan nu hij zijn vriend mee moet slepen en van de trap af tillen. Snel pakt Jack Sem bij zijn arm en begint te trekken, de kamer uit, de trap af en de gang in. Het is nog maximaal 1 meter naar de deur, maar met nog maar 5 seconden over moet Jack echt opschieten. Nog maar 80 centimeter, 60, maar dan slaat de deur dicht en wordt het zwart voor Jack zijn ogen.....

Juryrapport

Niet al te beste stroom.

Het licht valt steeds uit, dus
gaan Jack en Sem op onderzoek
uit. Dan vinden ze allerlei
aanwijzingen, dat er gevaar dreigt.
Lukt het de jongens om op tijd
weg te komen?

**EERVOLLE
VERMELDING**

Thrillerschrijvers top vijf van 2021

1. **Caitlin Miller**, De Klimophoeve
De brief.
2. **Esmée Geenen**, Prinses Margrietschool
De schoolfotograaf.
3. **Reinier van Dam**, De Baanbreker
Het griezelige huis.
4. **Sophie Mulder**, Klimophoeve
Luna en het mysterieuze gegrom.
5. **Kai van Beusekom**, Oostwijzer Orion
Niet al te beste stroom.

Thrillerschrijvers top vijf

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel *nét* niet hebben gehaald.
(In willekeurige volgorde) :

- **Janne Hellemink, De Oostwijzer
Bijles**
- **Femke Buitelaar, Casa Montessori
Het verhaal van Ella**
- **Lorena Lam, IKC De Waterlelie
De Griezelsvakantie**
- **Kyan de Vos, Prinses Margrietschool
De pop ...**
- **Esila Yungul, De Vijverburgh
Zijn dat mensen of monsters?**

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.

Blijf schrijven!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: Annemieke van Doorn

Frieda Zebrowski

Lisanne Witjes

Joyce Maltha

Coördinatie: Erasmus College – Jan Brouwer

Fotografie: Diverse fotografen

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Illustratie: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: NBD Biblion gesponsord

Oplage: 750

JUST | Notarissen

Fonds 1818

